

ville være muligt for dette Thing at fastholde den samme Fortolkning af den nye Lov, som det tidligere har fulgt med Hensyn til de ældre Love. Nei, da vilde der ved fremtidige Statsregnskaber fra det andet Things Side blive gjort gjældende: Vi udtalte jo den Gang, hvad der var vor Fortolkning af vort Forslag; ikke desto mindre har Landstinget vedtaget det; derfor maa denne Fortolkning være uden for al Tvivl. Den vilde saa være bleven slaaet fast for i Klar, og jeg vil nok spørge, om man tror, at man i et senere Klar, naar der atter blev Spørgsmaal om en midlertidig Finantsloov, kunde optage Spørgsmaalet om at give den en ny Form. Nei, vilde vi nu vedtage Lovforslaget som det foreligger, have vi ikke alene slaaet den nye Fortolkning fast, men vi have bundet os for bestandig til at tage de midlertidige Finantslove under den Form. For mig er der derfor ingen Tvivl, og jeg antager heller ikke for mange af de ærede Medlemmer om, hvad der er at gjøre. Naar man har Balget mellem enten at tage denne Fortolkning eller at forkaste Lovforslaget, saa forekommer Sagen mig klar.

Madsen: Det ærede Medlem, som først havde Ordet i Dag (Madsen), kom atter ind paa Betragtninger over, at Grundloven forudsatte to Maaaneders Rigsdag, at det er den grundlovsænsige Ordning, og han oplæste i den Henseende nogle Udtalelser, der vare faldne i det andet Thing af Monrad, nemlig at Tanken i Forslaget til Grundlovens Affattelse var, at den aarlige Rigsdag skulde være færdig inden Jul. Derjom det ærede Medlem havde læst videre, vilde han have lagt Mærke til, at Monrad samme Steds omtaler, at en saadan Tanke vilde støde paa uovervindelige Banfæligheder, saa uovervindelige Banfæligheder, at den høitærede nuværende Conseilspræsident har stødt paa de samme. Monrad siger nemlig videre: „Men naar vi se, at selv en Mand som vor nuværende Conseilspræsident dog ikke har dristet sig til at bringe denne Grundlovsbestemmelse i Anvendelse, viser det, at der vilde være uovervindelige Banfæligheder forbundne med at bringe den i Anvendelse“ osv. Han taler saa for Resten iøvrigt om det Samme, som jeg talte om i Gaar, at det eneste virkelige Middel til at forkorte Rigsdagsamlingerne er dette, at der er Tillidsforhold til Stede mellem Regjeringen og det andet Thing eller Repræsentationen i det Hele taget. Det ærede Medlems Spørgsmaal om, hvorfor man trækker Forhandlingerne i Langdrag i det andet Thing, og hans Besvarelse deraf i den Retning, at det var for at oppebære Dag-

pengene, skal jeg forbigaa, da den høitærede Formand har paataalt hans Udtryk i saa Henseende. Jeg skal blot tilføie, at den Slags Udtalelser har jeg hørt mange Gange udenfor denne Sal, baade i Tale og Skrift, paa en mindre passende Maade, men jeg troede ikke, at denne Slags Udtalelser kunde falde i Danmarks Landsting. Det ærede Medlem læser Grundlovens § 49, synes mig, paa en noget eiendommelig Maade. Den siger jo nemlig, at forinden Finantsloven er vedtagen, maa Skatterne ei opkræves, og ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel i Finantsloven eller i en Tillægsbevillingslov, men det synes, som om han ogsaa læser det saaledes, at Finantsloven skulde være færdig til 1ste April. Det kan jeg ikke faae ud deraf paa nogen Maade, lige saa lidt som at der staar, at dette Thing skal have god rundelig Tid til sin Finantslovsbehandling. Forøvrigt gif det ærede Medlems Hovedbetragtning ud paa at ville bevise, at vi eller dette Things Flertal har ydet sit Bidrag til Forhandlingernes Fremme, og at dette Things Flertal har gjort alt Muligt derfor, men at det er det andet Things Flertal, der er Skyld i — ja, jeg veed ikke hvad, men maatte Skyld i, at den midlertidige Finantsloov muligvis falder i Dag, og hvilke Tilstande vi komme ud i den 1ste April. I den Henseende skal jeg tillade mig nogle Bemærkninger. Jeg kan ikke paa nogen Maade forstaa, at der er noget som helst Berettiget i en saadan Paastand, og det saa meget mere, som det andet Thing jo for sit Vedkommende har vedtaget en midlertidig Finantsloov. Det Forslag, som foreligger for os her i Dag, er jo i fuldstændig Overensstemmelse med, hvad vi ere vante til lige fra Grundlovens første Dage, fra den første Rigsdag. Som jeg sagde i Gaar, have vi havt midlertidige Finantslove til Behandling ikke mindre end atten Gange, deri ikke medregnet Forkængelserne af en tidligere vedtaget midlertidig Finantsloov, og de fleste Gange ere de blevene vedtagne uden nogen Forhandling, men der har adskillige Gange været ført Forhandlinger om enkelte Sætninger, som der kunde være Tvivl om i de midlertidige Finantsloves Text. Paa den den allerførste Rigsdag, i 1850, blev der i Rigsdagens Landsting ført en kort Forhandling om Forstaaelsen af, hvad den Henvisning, der staar til det foreliggende Lovforslag, skulde betyde. Der blev fra en æret Landstingsmand den Gang yttret Tvivl om, at den Bestemmelse var klar nok. Han syntes, den var uklar. Paa denne Foranledning udtalte den daværende Finantsminister, at denne Henvisning maatte betyde, at adskillige af de hidtilværende Udgifter i Følge Regje-